

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Telce a soudců JUDr. Markéty Pokorné a Mgr. Bronislava Berana ve věci

žalobkyně: **MUDr. Jana H.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupena advokátem JUDr. Vítem Rybářem
sídlem 28. října 1610/95, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ing. Zdeněk H.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Robertem Klenkou
sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha – Nové Město

o vypořádání společného jmění manželů, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 15. 12. 2021, č. j. 29 C 111/2016-1544, ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 8. 2. 2022, č. j. 29 C 111/2016-1565,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje**.

II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 43.699,15 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem ve znění opravného usnesení okresní soud rozhodl, že z věcí, které měli účastníci ve společném jmění manželů, se přikazuje do výlučného vlastnictví žalobkyně pohledávky z vkladů na bankovním účtu č. xxx vedeném na jméno žalobkyně společností Moneta Money Bank, a. s., IČO 256720720, se sídlem Vyskočilova 1442/1b, Michle, 140 00 Praha 4, na výplatu peněžních prostředků v celkové výši 20.051,54 Kč. Ze zaniklého společného jmění účastníků do výlučného vlastnictví žalovaného okresní soud přikázal pohledávky z vkladů na bankovních účtech č. xxx a č. xxx vedených na jméno žalovaného společností Československá

obchodní banka, a. s., IČO 00001350, se sídlem Praha 5, Radlická 333/150, na výplatu peněžních prostředků v celkové výši 290.033,57 Kč a pohledávky z kladného úroku na bankovním účtu č. xxx vedeném na jméno žalovaného společností Raiffeisenbank a. s., IČO 49240901, se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, na výplatu peněžních prostředků ve výši 1.113,99 Kč. Žalobkyni okresní soud uložil povinnost zaplatit žalovanému na úplné vypořádání podílů ze zaniklého společného jmění vypořádací podíl ve výši 542.029,97 Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Okresní soud zamítl žalobu co do požadavku žalobkyně na vypořádání majetkových účastí žalovaného ve společnosti AUTO Hlaváček a. s. a Hlaváček development a. s., respektive hodnoty či za trvání manželství zvýšené hodnoty těchto účastí ve výši 78.090.000 Kč. Dále zamítl žalobu co do požadavku žalobkyně na vypořádání pohledávky z vkladů na bankovních účtech žalovaného č. xxx a č. xxx, vedených u Raiffeisenbank a. s., IČO 49240901, se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, a na vypořádání dluhu žalobkyně vůči společnosti Hlaváček development a. s. ve výši 274.046,78 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1. 11. 2013 do zaplacení a náhradu nákladů soudního řízení společnosti Hlaváček development a. s., jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 20. 11. 2015, sp. zn. 30 Cm 94/2013. Stejně tak okresní soud zamítl žalobu co do požadavku žalobkyně na vypořádání dluhu žalobkyně vůči věřiteli prof. RNDr. Václavu S., CSc. Žalobkyni okresní soud uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 708.715,77 Kč a dále povinnost zaplatit státu - České republice na účet Okresního soudu v Olomouci na náhradu nákladů řízení částku 20.867 Kč. Žalovanému okresní soud uložil povinnost zaplatit státu na účet Okresního soudu v Olomouci soudní poplatek ve výši 2.000 Kč.

- Okresní soud uzavřel, že účastníci byli manželé a jejich manželství bylo pravomocně rozvedeno ke dni 6. 10. 2015 a dnem právní moci rozsudku o rozvodu jejich manželství současně zaniklo jejich společné jmění manželů, přičemž do dne podání žaloby (11. 4. 2016) nedošlo k celkovému vypořádání majetku patřícího do zaniklého společného jmění manželů. Po provedeném dokazování okresní soud dospěl k závěru, že žaloba na vypořádání zaniklého společného jmění účastníků je ve smyslu ustanovení § 740 v návaznosti na ustanovení § 736 občanského zákoníku důvodná, když nedošlo k vypořádání společného jmění jiným způsobem (dohodou). Okresní soud aplikoval ustanovení § 742 odst. 1 písm. a) občanského zákoníku, dle něhož zanikne-li společné jmění manželů, provede se vypořádání, při němž se vychází z toho, že podíly obou manželů na majetku patřícím do jejich společného jmění jsou stejné. Okresní soud nezjistil v průběhu řízení žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly stanovení jiné výše podílů, než podílů stejných, když oba účastníci se dle svých možností a schopností zapříčinili o získání majetkových hodnot, které spadají do SJM, přičemž nebylo prokázáno, že by se některý z manželů choval způsobem, pro který by bylo pro účely vypořádání nutno vycházet z jiných, než stejných podílů. Okresní soud do aktiv společného jmění účastníků zahrnul po provedeném dokazování zůstatky spojené s účty vedenými u ČSOB a. s. a Moneta Money Bank, a. s. a částku 1.000 Kč vloženou žalovaným jako počáteční vklad při založení účtu u Raiffeisenbank a. s. dne 20. 11. 2012, jakož i úrok z finančních částek na též účtu vedeném ve prospěch žalovaného u Raiffeisenbank a. s. Pohledávku žalobkyně z vkladu vedeném u Moneta Money Bank, a. s. přikázal okresní soud do výlučného vlastnictví žalobkyně, když majitelkou účtu je dle sdělení banky žalobkyně, a ostatní pohledávky přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného. Pohledávky z kladného úroku z vkladů na bankovním účtu č. xxx vedeném na jméno žalovaného společností Raiffeisenbank a. s. ve výši 1.113,99 Kč, jakož i počáteční vklad 1.000 Kč uhrazený z finančních prostředků, které náleží do SJM účastníků, přikázal okresní soud rovněž do výlučného vlastnictví žalovaného. Okresní soud uzavřel, že s výjimkou částky 1.000 Kč byly na tomto účtu uloženy výlučně finanční prostředky náležející žalovanému, které nemohly splynout a nespádají do společného jmění manželů. Tento závěr okresní soud opřel o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 22 Cdo 638/2011 s tím, že samotným uložením výlučných finančních prostředků na účet u peněžního ústavu a jejich následným výběrem nedochází ke změně právního režimu v tom smyslu, že by uvedené finanční prostředky se staly součástí společného jmění manželů. Do pasiv zaniklého společného jmění účastníků okresní soud

zahrnul po provedeném řízení jednak část splátek hypotečního úvěru ve vztahu k nemovitostem ve výlučném vlastnictví žalobkyně za dobu od 13. 4. 2001 do 15. 1. 2015, a to konkrétně za období probíhající rekonstrukce (říjen 2010 až prosinec 2011) a za období, kdy již žalovaný v rodinném domu žalobkyně nebydlel (září 2012), do ukončení splácení (leden 2015), a dále také zhodnocení výlučného majetku žalobkyně (rodinného domu v xxx) investicemi ze společného jmění účastníků, které žalovaný zahrnul svým vzájemným návrhem do vypořádání společného jmění manželů, tj. jako náhradu za prostředky vynaložené ze společného jmění účastníků na nemovitost ve výlučném vlastnictví žalobkyně. Okresní soud po zjištění, že stavba rodinného domu v xxx, který je spolu s pozemky od 13. 4. 2001 ve výlučném vlastnictví žalobkyně, byla financována mimo jiné hypotečním úvěrem na základě smlouvy o poskytnutí hypotečního úvěru, kterou uzavřeli účastníci jako manželé se společností Českomoravská hypoteční banka, a. s., a to ve výši 1.490.000 Kč, vyšel z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 22 Cdo 3428/2020, a dospěl po provedeném dokazování k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že splátky hypotečního úvěru činily až do června 2014 částku 13.191,60 Kč měsíčně a od července 2014 do ledna 2015 v průměru 13.000 Kč měsíčně, přičemž určitou dobu (od dubna 2001 do června 2004) byly tyto splátky snižovány vyplácením státní finanční podpory ve výši 3.486 Kč měsíčně, že částka vynaložená na splátky hypotéky byla nižší než obvyklé nájemné ve stejném období, jak okresní soud v průběhu řízení zjistil, která se pohybovala okolo částky 22 až 24.000 Kč měsíčně, a proto by neměla žalobkyně, na jejíž nemovitosti byly prostředky takto vynaloženy, povinnost tento vnos nahrazovat. Dále současně však okresní soud dovodil, že není možno takto paušálně rozhodnout za celé období od dubna 2001 do ledna 2015, když je třeba zohlednit skutečnost, že rodina účastníků v rodinném domě v xxx společně bydlela a tento dům užívala do září 2010, kdy započala rekonstrukce domu a rodina se z rodinného domu v říjnu 2010 dočasně odstěhovala a zajišťovala svou bytovou potřebu jiným způsobem, a to až do prosince 2011. Pokud v tomto období účastníci a jejich děti v předmětném rodinném domě nebydleli, avšak hypoteční úvěr byl i v tomto období řádně splácen pak podle okresního soudu za období těchto 15 měsíců je třeba zohlednit splátky hypotéky, tedy částku v celkové výši 197.874 Kč. Stejně tak podle okresního soudu je třeba vzít v úvahu skutečnost, že žalovaný se z rodinného domu žalobkyně odstěhoval v září 2012, rodina se tak definitivně rozpadla a žalovaný si svou bytovou potřebu zajišťoval jiným způsobem. Žalobkyně ve vztahu ke společným dětem nadále plnila svou vyživovací povinnost mimo jiné zajištěním jejich bytových potřeb v rodinném domě v jejím výlučném vlastnictví a žalovaný svou vyživovací povinnost ke společným dětem saturoval hrazením výživného. V období od září 2010 do ledna 2015 pak má okresní soud za to, že rovněž nelze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 3428/2022, přičemž za uvedené období bylo na splátkách hypotéky uhrazeno 290.215,20 Kč, a v následném období se postupně splátky snižovaly. Celkem podle okresního soudu bylo na hypoteční úvěr za pořízení nemovitosti, které jsou ve výlučném vlastnictví žalobkyně zapláceno v období od září 2012 do ledna 2015 ze společných prostředků SJM účastníků, mimo období, kdy nemovitosti užívala rodina účastníků 579.555,96 Kč a tuto částku okresní soud zahrnul do vypořádání společného jmění účastníků jako poměrnou úhradu toho, co bylo na splátky hypotéky vynaloženo ze společného majetku. Pokud jde o investici ze společného jmění manželů do výlučného vlastnictví žalobkyně v souvislosti s rekonstrukcí rodinného domu žalobkyně v xxx, dospěl okresní soud k závěru na základě znaleckého posudku znalce Ing. Josefa Dvořáka, že míra zhodnocení v návaznosti na provedenou rekonstrukci představuje částku 1.000.000 Kč. Na základě uvedeného pak okresní soud stanovil vypořádací podíl částkou 542.029,97 Kč, který má zaplatit žalobkyně žalovanému. Pokud jde o další hodnoty, které žalobkyně učinila předmětem vypořádání SJM, dospěl okresní soud k závěru, že předmětem společného jmění manželů nejsou. Jedná se o majetkovou účast žalovaného ve společnosti EFA services s. r. o., dále majetkové účasti žalovaného ve společnostech Auto Hlaváček a Hlaváček Development a. s., o pohledávky z vkladů na bankovních účtech žalovaného číslo xxx a č. xxx vedených u Raiffeisen Bank a. s., dluhu žalobkyně vůči společnosti Hlaváček Development, dluhu žalobkyně vůči věřiteli Prof. RNDr. Václavu S., CSc. Stejně tak okresní soud nezohlednil návrh žalobkyně, že by ve vypořádání SJM mělo být

zohledněno, že žalovaný od 13. 4. 2001 do rozvodu manželství bezplatně užíval nemovitosti ve výlučném vlastnictví žalobkyně. O nákladech řízení pak okresní soud rozhodl za aplikace ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. a přiznal žalovanému plnou náhradu nákladů řízení s tím, že dospěl k závěru, že jeho neúspěch v řízení byl ve zcela nepatrné části.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání a domáhala se změny a vyhovění žalobě v celém rozsahu, eventuálně zrušení rozsudku okresního soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobkyně namítala, že okresní soud se neřídil závěry usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 6. 2020, když nezahrnul do vypořádání SJM prostředky na účtu žalovaného č. xxx vedeného u Raiffeisenbank a. s. Podle žalobkyně nebylo v řízení tvrzeno ani prokázáno, že by částka ve výši 1.000 Kč, která byla složena na předmětný účet byla ve výlučném vlastnictví žalovaného. Žalovaný jakkoliv nečinil předmětem vypořádání SJM prostředky, které se na předmětném účtu nacházely, a měli mít původ v kupní ceně akcií. Stejně tak, pokud se jedná o částku ve výši 1.000.000 Kč, jež měla být použita na zaplacení ceny za rekonstrukci domu ve vlastnictví žalobkyně. Závěr okresního soudu je zcela nesprávný a žalobkyni by měla být přisouzena polovina prostředků (pohledávky za bankou), které byly na účet připsány. V případě stanovení výše zhodnocení výlučného majetku žalobkyně (rodinný dům v xxx) soud prvního stupně vyšel stejně jako v případě svého prvního rozsudku ze znaleckého posudku, aniž se podrobně zabýval konkrétními a podrobnými námitkami žalobkyně ohledně zadání takového znaleckého posouzení a jeho závěrů. Ohledně tohoto vnosu ze SJM do výlučného majetku žalobkyně tak okresní soud dospěl k nesprávným závěrům. Pokud se jedná o zápočet „kvazy“ obvyklého nájemného za užívání domu na úhrady hypotečního úvěru, má žalobkyně za to, že zde soud tento výpočet provedl nesprávně. Není zřejmé, z jakého provedeného důkazu soud dovozuje závěry, že žalovaný opustil společnou domácnost v září 2012 a dále vyloučil dobu, po kterou rodina nebydlela v domě v xxx. Dle názoru žalobkyně by měla být při výpočtu částky na vyrovnání započtena i ta část zaplaceného úvěru v předmětné době, kterou soud vyloučil, aniž pro to měl podklad v provedených důkazech. V případě zamítavého výroku pokud jde o zhodnocení majetkových účastí žalovaného ve společnostech Auto Hlaváček a Hlaváček Development úhrady dluhu vůči společnosti Hlaváček Development a RNDr. S. má žalobkyně za to, že ani v tomto ohledu není rozhodnutí okresního soudu správné, jelikož okresní soud použil stejnou argumentaci, odkázala žalobkyně na své původní odvolání proti prvnímu rozsudku okresního soudu. Soud prvního stupně vzal rovněž za prokázané, že dividendy vyplacené žalovanému ze společností Auto Hlaváček a Hlaváček Development byly v rámci SJM spotřebovány, nicméně k tomu nebyl proveden žádný relevantní důkaz. Rovněž tak okresní soud nesprávně posoudil tvrzení žalobkyně ohledně vrácení zápůjčky ve výši 4.000.000 Kč s příslušenstvím, kterou měl žalovaný poskytnout v roce 2001 společnosti Auto Hlaváček z prostředků SJM jako rozšíření žaloby a její odmítnutí pro opožděnost. Soud se nezabýval tvrzením žalobkyně o tom, že pro výpočet vypořádání SJM je potřeba snížit celkový než zaplacený dluh vůči bance o daňové úspory, které si uplatňoval žalovaný. Stejně tak je žalobkyně toho názoru, že lhůta pro zaplacení soudem přiznané částky žalovanému je nepřiměřeně krátká s ohledem na výši částky a tato by měla být alespoň pětinasobná. Stejně tak žalobkyně nesouhlasí s výrokem o náhradě nákladů řízení, když má za to, že jsou zde podmínky zvláštního zřetele hodné pro aplikaci § 150 o. s. ř. v její prospěch.
4. K odvolání žalobkyně se písemně vyjádřil žalovaný s tím, že odvolací argumentaci žalobkyně za důvodnou nepovažuje, když se s ní řádně vypořádal v řízení okresní soud a navrhl potvrzení napadeného rozsudku. Dle pokynu krajského soudu ve zrušovacím usnesení se měl okresní soud zabývat povahou prostředků z vkladů na bankovním účtu žalovaného a dospěl správně k závěru, že prostředky na tomto účtu nejsou a nemohou být součástí společného jmění manželů. V řízení bylo zjištěno, že účet byl zřízen právě za účelem uložení splátek kupní ceny za prodej akcií žalovaného, který na účet pouze při jeho založení složil částku ve výši 1.000 Kč z prostředků SJM. Součástí SJM se tak staly veškeré kladné úroky z prostředků na účtu, ať již z počátečního vkladu 1.000 Kč ze společného jmění manželů, tak z prostředků představovaných kupní cenou ve

výlučném vlastnictví žalovaného. Ze skutkového stavu věci je tedy zřejmé, že i počáteční vklad ve výši 1.000 Kč a veškeré kladné úroky z vkladů ke dni zániku společného jmění manželů ve výši 1.113,99 Kč tvoří součást společného jmění manželů, zatímco prostředky obdržené na úhradu kupní ceny za prodej akcií, to je všechny ostatní prostředky jsou výlučným majetkem žalovaného. Veškeré prostředky na účtu jsou jasně oddělitelné a není tak možné že by u nich došlo k jakémukoliv smísení. V tomto směru je závěr okresního soudu zcela správný. Navíc je žalovaný toho názoru, že prostředky na účtu jsou majetkem banky a pokud se tedy na účtu nacházely prostředky ze SJM, nic to nemění na tom, že se jednalo o prostředky ve vlastnictví banky, na jejichž výplatu měl vůči bance pohledávku žalovaný, jakožto majitel účtu a tato pohledávka byla výlučným majetkem žalovaného. I pokud by se všechny prostředky na účtu staly součástí SJM, žalovaný uplatnil splátky kupní ceny jako vnos do společného jmění manželů. Žalovaný je však přesvědčen, že k žádnému smísení výlučných a společných prostředků na účtu dojít nemohlo a pokud k nim došlo, tak pouze ve prospěch výlučného majetku žalovaného. I kdyby odvolací soud přisvědčil žalobkyni v tom, že veškeré prostředky na účtu náleží do společného jmění manželů, pak žalovaný své právo na vrácení investice ze svého majetku na společné prostředky řádně a včas uplatnil v průběhu řízení. Ohledně splátek hypotečního úvěru vynaložených ze SJM na rodinný dům ve výlučném vlastnictví žalobkyně správně okresní soud uzavřel, že s výjimkou období, po které rodinný dům užívala rodina účastníků, byla na hypoteční úvěr vynaložena z prostředků spadajících do společného jmění manželů částka 579.555,96 Kč, přičemž polovinu z této částky pak okresní soud správně zahrnul do vypořádání společného jmění manželů jako poměrnou náhradu toho, co bylo na splátky hypotéky vynaloženo ze společného jmění manželů. Není důvodná námitka žalobkyně, že k takovému rozhodnutí neměl okresní soud odpovídající skutková zjištění. Námitky žalobkyně ohledně znaleckého posudku důvodné nejsou, jak správně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval okresní soud. Co se týče majetkových účastí žalovaného ve společnostech Auto Hlaváček a Hlaváček Development a. s. soudy obou stupňů o této otázce již rozhodovaly, přičemž došly ke stejným závěrům, že majetkovou účast žalovaného v obou společnostech nelze do vypořádání SJM zařadit, jelikož se jedná o výlučný majetek žalovaného a nikoliv o majetek spadající do společného jmění manželů. Žalobkyně nesouhlasí ani se skutkovým závěrem soudu prvního stupně, že dividendy vyplacené společnostmi žalovanému za trvání manželství byly spotřebovány na potřeby rodiny. I tuto otázku však soudy obou stupňů již jednoznačně a správně vyřešily. Žalobkyně rovněž napadá výrok o náhradě nákladů řízení, kdy jsou podle ní splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 150 o. s. ř., přičemž v řízení o vypořádání společného jmění manželů se dá těžko hovořit o míře úspěchu ve věci žalovaného. Tato argumentace žalobkyně je však bezpředmětná, jelikož v případě vypořádání společného jmění manželů se jedná o standardní řízení, tedy i v tomto řízení je nezbytné posoudit míru úspěchu každého účastníka dle § 142 o. s. ř.

5. Krajský soud při konstatování přípustnosti a včasnosti odvolání a jeho podání oprávněnou osobou, přezkoumal rozsudek okresního soudu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně důvodné není.
6. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně se žalobou podanou dne 11. 4. 2016 domáhala po žalovaném vypořádání zaniklého společného jmění manželů, když manželství s žalovaným bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 13. 4. 2015, č. j. 29 C 113/2014-120, který nabyl právní moci 6. 10. 2015. Žalobou se žalobkyně, konkrétně domáhala toho, aby do vypořádání společného jmění účastníků byly zahrnuty následující položky. A) majetkové účasti žalovaného ve společnostech Auto Hlaváček a. s. a Hlaváček Development a. s., respektive hodnota či za trvání manželství zvýšená hodnota těchto účastí kapitalizovaná žalobkyní částkou ve výši 78.090.000 Kč. B) pohledávky z vkladů na bankovních účtech žalovaného č. xxx, č. xxx, č. xxx, č. xxx vedených u Československé obchodní banky a. s. a u Raiffeisenbank a. s. C) dluh žalobkyně vůči společnosti Hlaváček Development a. s. ve výši 247.046,78 Kč spolu s úrokem z prodlení, a s náhradou nákladů soudního řízení, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 11. 2015, sp. zn. 30 Cm 94/2013. D) dluh žalobkyně vůči Václavu S. ve výši 939.671 Kč z titulu půjček a zápůjček

poskytnutých žalobkyni za trvání manželství s žalovaným. Celkem se tak žalobkyně domáhala po žalovaném vypořádacího podílu ve výši 78.768.573,40 Kč s úrokem ve výši 8,05 % z částky 208.738,39 Kč od 1. 11. 2013 do zaplacení a dále jedné poloviny zůstatku na výše uvedených bankovních účtech žalovaného. Žalovaný s návrhem žalobkyně nesouhlasil, předložil vlastní návrh na vypořádání položek náležejících do společného jmění manželů a dále do vypořádání zahrnul majetkové hodnoty související s lékařskou praxí žalobkyně. Žalovaný uplatnil vnos vynaložený ze společného jmění účastníků na rodinný dům ve vlastnictví žalobkyně a nesouhlasil, aby do společného jmění manželů byly založeny majetkové hodnoty tak, jak je žalobkyně ve svém návrhu uplatnila. V průběhu řízení u jednání 29. 3. 2017 žalovaný vzal vzájemný návrh na vypořádání závodu žalobkyně (lékařská praxe) zpět a okresní soud řízení o tomto vzájemném návrhu zastavil. V průběhu řízení se žalovaný pokusil o smírné řešení sporu v podobě dohody na takzvané nulové variantě, to je že si účastníci vzájemně nebudou ničeho platit a každý si ponechá majetek i závazky, které drží, tato varianta však žalobkyni byla odmítnuta. Okresní soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 21. 6. 2019, č. j. 29 C 111/2016-1339, kdy vypořádal společné jmění účastníků tak, že ze zaniklého společného jmění přikázal do výlučného vlastnictví žalobkyně pohledávky z vkladů na bankovním účtu vedeném u společnosti Moneta Money Bank ve výši 20.051,54 Kč. Do výlučného vlastnictví žalovaného přikázal okresní soud pohledávky z vkladů na bankovních účtech u Československé obchodní banky a. s. v celkové výši 290.033,57 Kč a pohledávky z kladného úroku na bankovním účtu vedeném na jméno žalovaného společností Raiffeisenbank a. s. na výplatu peněžních prostředků ve výši 1.113,99 Kč. Žalobkyni okresní soud uložil povinnost zaplatit žalovanému na úplné vypořádání podílu ze zaniklého společného jmění částku 1.305.868,90 Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku. Žalobu žalobkyně, co do požadavku na vypořádání majetkových účastí žalovaného ve společnostech Auto Hlaváček a. s. a Hlaváček Development a. s., respektive hodnoty či za trvání manželství zvýšené hodnoty těchto účastí ve výši 78.090.000 Kč, dále na vypořádání pohledávky z vkladů na bankovních účtech žalovaného vedených u společnosti Raiffeisenbank a. s. a na vypořádání dluhu žalobkyně vůči společnosti Hlaváček Development a. s. ve výši 274.046,78 Kč s úrokem z prodlení, včetně náhrady nákladů soudního řízení okresní soud zamítl. Stejně tak okresní soud zamítl žalobu žalobkyně se do požadavku na vypořádání dluhu žalobkyně vůči věřiteli profesorů RNDr. Václavu S. CSc. v celkové výši 939.671 Kč. K odvolání žalobkyně byl tento rozsudek okresního soudu usnesením Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 4. 6. 2020, č. j. 75 Co 385/2019-1404 zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud akceptoval závěry okresního soudu ohledně rozsahu společného jmění manželů vyjma otázky, zda do společného jmění manželů je nutno zahrnout pohledávku z vkladů na bankovním účtu žalovaného číslo xxx vedeného u Raiffeisenbank a. s. Zde odvolací soud dovodil, že uvedený účet byl založen 20. 11. 2012 za trvání manželství, přičemž při založení účtu na něj bylo vloženo v hotovosti 1.000 Kč a u této částky nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by se jednalo o peněžní prostředky z výlučného vlastnictví žalovaného. Odvolací soud dovodil, že byla-li částka 1.000 Kč vložena při založení účtu z výlučných prostředků žalovaného je třeba se důsledně zabývat tím, zda lze oddělit připsané úroky, respektive pohledávku na výplatu těchto úroků za dobu od 13. 4. 2001 do 15. 1. 2015 od ostatních peněžních nároků. Pokud by částka 1.000 Kč byla použita ze společných prostředků, pak se i následné splátky kupní ceny na tento účet připsané staly součástí společného jmění manželů (došlo k jejich smísení). A za této situace, by prostředky na účtu bylo třeba považovat za součást společného jmění manželů a žalovaným tvrzené výlučné prostředky by mohly být zohledněny a vypořádány toliko jako vnos žalovaného do společného jmění manželů. Uvedené posouzení má podle odvolacího soudu vliv i na posouzení toho, že z předmětného účtu bylo hrazeno na rekonstrukci rodinného domu žalobkyně v jejím výlučném vlastnictví 1.000.000 Kč. Rovněž tak okresnímu soudu bylo uloženo, aby se v dalším řízení vypořádal s otázkou splátek hypotečního úvěru ve vztahu k nemovitostem ve výlučném vlastnictví žalobkyně zaplacených účastníky za období od 13. 4. 2001 do 15. 1. 2015. Okresní soud po vrácení věci k dalšímu řízení usnesením ze dne 21. 10. 2020 vyzval žalovaného k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů ve vztahu k účtu u Raiffeisenbank a. s., na což žalovaný

reagoval podáním ze dne 9. 11. 2020, v němž setrval na svém stanovisku, že finanční prostředky na tomto účtu nespádají do společného jmění manželů. Při soudním jednání dne 9. 6. 2021 pak žalobkyně zahrnuje do vypořádání SJM částku 4.000.000 Kč, kterou měl zapůjčit žalovaný společnosti Auto Hlaváček v průběhu roku 2001. Okresní soud dále v řízení provedl dotazy na realitní kanceláře, ohledně obvyklé výši nájmu rodinného domu v xxx a usnesením ze dne 10. 9. 2021 nepřipustil změnu žaloby spočívající v jejím rozšíření o částku 4.000.000 Kč. Dne 15. 12. 2001 pak okresní soud ve věci rozhodl napadeným rozsudkem.

7. Krajský soud považuje za správná skutková zjištění okresního soudu učiněná z jednotlivých provedených důkazů a pro stručnost na tato skutková zjištění zcela odkazuje a závěr okresního soudu o skutkovém stavu, tak jak jej vyjádřil v bodě 30 odůvodnění napadeného rozsudku zcela akceptuje.
8. Vzhledem k odvolací argumentaci žalobkyně zopakoval odvolací soud důkaz rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 13. 4. 2015, č. j. 29 C 113/2014-120 a zjistil, že manželství účastníků uzavřené dne 19. 12. 1997 před Obecním úřadem ve Velkém Týnci bylo rozvedeno. Z výpovědi účastníků v tomto řízení vyplývá, že společnou domácnost účastníci ukončili v průběhu měsíce září 2012, přičemž okresní soud učinil skutkový závěr, že definitivně byla společná domácnost účastníků ukončena 1. 10. 2012. Z výpovědi svědkyně Zlaty P. pak vyplývá, že v souvislosti s rekonstrukcí rodinného domu v xxx, žalovaní v xxx nebydleli a svoji bytovou potřebu realizovali jinak, přičemž toto se událo v roce 2010.
9. V řízení zůstalo nezpochybněno, že manželství účastníků bylo pravomocně rozvedeno ke dni 6. 10. 2015, přičemž vzhledem k tomu, že do tří let od zániku společného jmění nedošlo k vypořádání dohodou účastníků, je návrh na vypořádání společného jmění účastníků uplatněný žalobou žalobkyně ze dne 11. 4. 2016 důvodným. Ve smyslu kritérií § 708 odst. 1 věta první občanského zákoníku to co manželům náleží, má majetkovou hodnotu a není vyloučeno z právních poměrů, je součástí společného jmění manželů (dále jen „společné jmění“). Pro vypořádání společného jmění se uplatní pravidla daná ust. § 742 odst. 1 občanského zákoníku. Odvolací soud shodně, tak jak to učinil v předchozím kasačním usnesení akceptuje závěr okresního soudu, že oba účastníci řízení se dle svých možností a schopností zapříčinili o získání majetkových hodnot, které spadají do společného jmění manželů a nebylo v řízení prokázáno, že by se některý z manželů choval způsobem, pro který by bylo pro účely vypořádání nutno vycházet z jiných než stejných podílů. Pokud jde o masu společného jmění, zahrnul okresní soud do aktiv zaniklého společného jmění manželů správně po provedeném dokazování zůstatky spojené s účty vedenými u ČSOB a. s. a Moneta Money Bank a. s. Do pasiv zaniklého společného jmění účastníků okresní soud správně zahrnul po provedeném dokazování zhodnocení vylučného majetku žalobkyně - rodinného domu v xxx investicemi ze společného jmění účastníků, který žalovaný zahrnul svým vzájemným návrhem do vypořádání SJM. Správně také okresní soud určil výši tohoto nákladu, když pokud se týká rekonstrukce vycházel z v řízení provedeného znaleckého posudku Ing. Josefa Dvořáka a závěry okresního soudu v odůvodnění rozhodnutí, konkrétně vyjádřené odvolací soud akceptuje. V tomto směru odvolací argumenty žalobkyně za důvodné nepovažuje. Rovněž tak je správný závěr okresního soudu, že podíl žalovaného ve společnosti EFA Services s. r. o. byl po rozvodu manželství žalovaným úplatně převeden, majetková účast žalovaného v této společnosti zanikla, přičemž cena za převod obchodního podílu byla mezi žalovaného a žalobkyni rozdělena rovným dílem, tudíž tato majetková hodnota je vypořádána a není součástí společného jmění. Správný je i závěr okresního soudu, že není důvod v rámci vypořádání společného jmění manželů zohledňovat skutečnost, že žalovaný od 13. 4. 2001 do rozvodu manželství bezplatně užíval nemovitosti ve vylučném vlastnictví žalobkyně, když takovýto nárok skutečně nemá oporu v právním řádu a navíc účastníci v tomto období byli manželé a vedli společnou domácnost. Odvolací soud akceptuje i závěr okresního soudu, který nezařadil do vypořádání společného jmění požadavek žalobkyně na vypořádání majetkových účastí žalovaného ve společnostech Auto Hlaváček a. s. a Hlaváček Development a. s. Okresní soud postupoval správně, když na základě provedených důkazů

bylo prokázáno, že tyto majetkové hodnoty představují vlastnictví akcií těchto společností a tyto byly a nadále jsou ve výlučném vlastnictví žalovaného. Účast žalovaného ve společnosti Auto Hlaváček a. s. vznikla před uzavřením manželství, když společnost byla založena dne 4. 3. 1996 a zvýšení základního kapitálu této společnosti pak bylo realizováno prostřednictvím vkladu podniku opět ve výlučném vlastnictví žalovaného. Účast žalovaného ve společnosti Hlaváček Development a. s. sice vznikla za trvání manželství, ale rozdělením společnosti Auto Hlaváček a. s. formou odštěpení, kdy se žalovaný stal jako akcionář společnosti Auto Hlaváček a. s. akcionářem nově vzniklé společnosti Hlaváček Development a. s. Správně okresní soud dovedl, že součástí společného jmění tak mohou být pouze dividendy vyplácené žalovanému za trvání manželství, avšak samotná kupní cena akcií součástí společného jmění manželů být nemůže. Pokud jde o dividendy, akceptuje odvolací soud závěr okresního soudu, že byly za trvání manželství průběžně spotřebovány na potřeby rodiny, přičemž žalobkyně přes poučení soudu neprokázala, že by k okamžiku zániku společného jmění manželů finanční prostředky mající původ ve vyplacených dividendách existovaly. V tomto směru je třeba zohlednit argumentaci žalovaného, že vzhledem k finančním poměrům obou účastníků řízení žila rodina účastníků „nadstandardně“. Odvolací soud akceptuje i závěr okresního soudu, že pokud žalovaný prodal 131 kusů akcií společnosti Lock Meat Investments Limited za kupní cenu 40.000.000 Kč, nenáleží tato částka do společného jmění manželů, neboť zisk z prodeje výlučného majetku je rovněž výlučným majetkem žalovaného. Správný je i závěr okresního soudu, že do společného jmění nelze zařadit dluh žalobkyně vůči společnosti Hlaváček Development a. s. vyplývající z rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 20. 11. 2015 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 11. 2016. Rovněž tak do společného jmění manželů správně okresní soud nezařadil dluh žalobkyně vůči Prof. RNDr. Václavu S. CSc. v celkové výši 939.671 Kč, když i v tomto směru krajský soud závěry okresního soudu uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku zcela akceptuje.

10. Pokud jde o povahu účtu žalovaného číslo č. xxx vedeného u Raiffeisenbank a. s. a na něm vložených finančních prostředků ke dni rozvodu manželství účastníků, konstatuje odvolací soud, že v řízení skutečně nebylo prokázáno, že by počáteční vklad ve výši 1.000 Kč při založení tohoto účtu dne 20. 11. 2012 pocházel z výlučných prostředků žalovaného. Po opětovném posouzení povahy peněžních prostředků na tomto účtu v konkrétní projednávané věci reviduje odvolací soud svůj předchozí právní názor vyjádřený v kasačním usnesení spočívající v tom, že pokud by částka 1.000 Kč byla použita ze společných prostředků (rozuměj ze společného jmění manželů) staly se i následné splátky kupní ceny na tento účet připsané součástí společného jmění manželů a došlo tak v jejich smísení. Tento právní názor odvolací soud reviduje a naopak má za to, že v konkrétní projednávané věci vzhledem ke konkrétním okolnostem a k povaze peněžních prostředků na předmětném účtu a zejména vzhledem k jejich původu z výlučného vlastnictví žalovaného nemohlo ani za situace, kdy počáteční vklad ve výši 1.000 Kč pocházel ze společných prostředků dojít k „smísení“. Je třeba vzít v úvahu, že tento účet byl založený výlučně žalovaným, účelem jeho založení bylo složení výlučných prostředků na tento účet ze strany žalovaného, který byl také jediným vlastníkem tohoto účtu. Nebylo tedy žádným záměrem účastníků vést tento účet jako účet společný, na nějž by eventuálně měly být poukazovány nějaké částky ze společného jmění účastníků. Tento účet byl založen výlučně za účelem uložení finančních prostředků ve výlučném vlastnictví žalovaného. Jak správně učinil okresní soud, je třeba vyjít i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 22 Cdo 638/2011, kde byla řešena obdobná otázka, tedy otázka vlastnického režimu finančních prostředků, které byly jako prostředky ve výlučném vlastnictví jednoho z manželů vloženy na účet zřízený druhým manželem u bankovního ústavu, k němuž má dispoziční právo i manžel vkládající finanční prostředky. Shodně se závěry tohoto rozhodnutí pak krajský soud konstatuje, že v projednávané věci samotným uložení výlučných finančních prostředků na účet u peněžního ústavu a jejich následným výběrem nedochází ke změně právního režimu v tom směru, že by se uvedené finanční prostředky staly součástí provedeného dokazování. Jak správně uzavřel okresní soud na předmětném bankovním účtu vedeném na jméno žalovaného

společností Raiffeisenbank a. s. a jím založeného se z prostředků ve společném jmění účastníků nacházela toliko částka 1.000 Kč, ohledně které žalovaný ani netvrdil, že by měla původ v jeho výlučných finančních prostředcích. Všechny další na tento účet připsované částky byly a jsou ve výlučném vlastnictví žalovaného a ke smísení finančních prostředků na účtu tak dojít nemohlo. Jak bylo shora konstatováno, byl předmětný účet založen právě a jen za účelem uložení splátek kupní ceny v celkové výši 40.000.000 Kč na základě smlouvy o převodu akcií uzavřené dne 10. 8. 2012 mezi žalovaným jako převodcem a společností Lock Meat Investments Limited jako nabyvatelem, dle které došlo k převodu 131 ks akcií společnosti Auto Hlaváček a. s., které byly ve výlučném vlastnictví žalovaného. Na tento účet, což je podstatné, nebyly také v době od 6. 10. 2015 připsány žádné jiné finanční prostředky s výjimkou kladného úroku z finančních částek na tomto účtu uložených, který okresní soud správně jako příjem do společného jmění zařadil a vypořádal.

11. Nad rámec uvedeného krajský soud konstatuje, že i pokud by peněžní prostředky na tomto účtu tvořily součást společného jmění manželů, pak žalovaný své právo na vrácení investice ze svého majetku na společné prostředky na účtu dle § 742 odst. 1 písm. c) občanského zákoníku v průběhu řízení řádně a včas uplatnil, když tak učinil v řízení opakovaně a ve svých vyjádřeních i při ústním jednání uplatňoval své právo na prostředky na účtu představující kupní cenu jako svůj výlučný majetek.
12. Krajský soud akceptuje i procesní postup okresního soudu, který nepřipustil rozšíření žaloby o částku 4.000.000 Kč, kterou žalobkyně učinila poté, co byla věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení při jednání 9. 6. 2021 s tvrzením, že se jedná o půjčku žalovaného společnosti Auto Hlaváček uskutečněnou v průběhu roku 2001. Dle judikatury Nejvyššího soudu může soud do vypořádání zaniklého společného jmění manželů zahrnout jen ten majetek, který účastníci výslovně učinili předmětem vypořádání, to platí i pro zápočty toho, co bylo vynaloženo ze společného majetku na výlučné majetky manželů a naopak. I vypořádání nároků spočívajících v investicích z výlučného majetku do majetku společného v řízení o vypořádání společného jmění manželů předpokládá, že v takovém řízení účastník uplatní požadavek na úhradu toho, co ze svého vynaložil na společný majetek a učiní tak tento nárok předmětem řízení. Současně platí časový rámec pro uplatnění takových nároků potud, že soud může vypořádat pouze ty investice, které účastníci učiní předmětem řízení ve lhůtě tří let od zániku zákonného majetkového společenství. Pokud v uvedené tříleté lhůtě není nárok na vypořádání těchto vnosů uplatněn, nelze již vnosy následně zohlednit a nárok na jejich vypořádání zaniká, jak tomu je v případě požadavku žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 12. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3227/2017 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 22 Cdo 2537/2013 dostupné z www.nsoud.cz).
13. Krajský soud se rovněž ztotožňuje s tím, jak se okresní soud vypořádal s nárokem na vypořádání „splátek“ hypotečního úvěru. Okresní soud správně zjistil, že stavba rodinného domu v xxx, který je spolu s pozemky od 13. 4. 2001 ve výlučném vlastnictví žalobkyně byla financována mimo jiné hypotečním úvěrem poskytnutým Českomoravskou hypoteční bankou a. s. Účelem úvěru byla výstavba nemovitosti, úvěr byl pravidelně splácen v období od 15. 7. 1999 do 15. 1. 2015 v souladu se splátkovým kalendářem, přičemž k úplnému zaplacení došlo 15. 1. 2015. Za období od 13. 4. 2001 do 15. 1. 2015 byla uhrazena jistina ve výši 1.442.321,70 Kč a výše uhrazených úroků činila 848.670,12 Kč. Celkem bylo v souvislosti s hypotečním úvěrem splaceno ze společných prostředků 2.290.991,82 Kč a tuto částku okresní soud správně понížil o poměrnou část státní finanční podpory, která byla účastníkům poskytnuta Ministerstvem pro místní rozvoj ČR v celkové výši 184.758 Kč, což představovalo celkem 53 splátek po 3.486 Kč vyplacených od 15. 2. 2000 do 15. 6. 2004. Za období před zúžením společného jmění manželů účastníků od 15. 2. 2000 do 15. 3. 2001 se jednalo o vyplacených 14 splátek v celkové výši 48.804 Kč poté, kdy se žalobkyně stala výlučnou vlastnící rodinného domu v xxx bylo na státní finanční podpoře vyplaceno celkem 135.954 Kč. Okresní soud správně po odečtení částky 135.954 Kč dospěl k částce ve výši 2.155.037,82 Kč, která tak byla ze společných prostředků účastníků vynaložena na úhradu hypotečních splátek v souvislosti s nemovitostmi ve výlučném vlastnictví žalobkyně. Správně

okresní soud aplikoval aktuální judikaturu Nejvyššího soudu, a to rozsudek ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 22 Cdo 3428/2002 a v souvislosti se závěry tohoto rozhodnutí zjišťoval obvyklou výši nájemného, které by bylo třeba vynaložit na zajištění stejného či podobného bydlení v období od roku 2001 do roku 2015. Z provedeného dokazování okresní soud zjistil, že tato obvyklá výše nájemného představuje částku 22 až 24.000 Kč měsíčně plus energie. Na základě tohoto zjištění pak okresní soud dovodil zcela správně, že vzhledem ke skutečnosti, že splátky hypotečního úvěru byly nižší než částka obvyklého nájemného, neměla by žalobkyně, na jejíž nemovitosti byly prostředky takto vynaloženy povinnost tento vnos nahrazovat. Okresní soud nicméně správně zohlednil, že takto není možné paušálně rozhodnout za celé období od dubna 2001 do ledna 2015, neboť je třeba zohlednit, že rodina účastníků v rodinném domě v xxx společně bydlela a tento dům užívala do měsíce září 2010, kdy započala rekonstrukce domu a rodina se v říjnu 2010 dočasně odstěhovala a zajišťovala svou bytovou potřebu jiným způsobem, a to až do prosince 2011. Pokud v tomto období účastníci a jejich děti v předmětném rodinném domě nebydleli, avšak hypoteční úvěr byl i v tomto období řádně splácen, pak za období těchto 15 měsíců je třeba zohlednit splátky hypotéky, tedy částku v celkové výši 197.874 Kč. Stejně tak okresní soud vzal správně za prokázané, že žalovaný se z rodinného domu žalobkyně odstěhoval v září 2012, rodina se definitivně rozpadla a žalovaný si svou bytovou potřebu zajišťoval jiným způsobem. Žalobkyně ve vztahu ke společným dětem nadále plnila svou vyživovací povinnost, mimo jiné zajištěním jejich bytových potřeb v rodinném domě v jejím výlučném vlastnictví a žalovaný svou vyživovací povinnost saturoval hrazením výživného. V období od září 2012 do ledna 2015 tak okresní soud správně dovodil, že rovněž nelze aplikovat výše uvedené závěry citovaného rozsudku Nejvyššího soudu, přičemž za uvedené období září 2012 až červen 2014 bylo na splátkách hypotéky uhrazeno 290.215,20 Kč. Celkem tak bylo na hypoteční úvěr na pořízení nemovitostí, které jsou ve výlučném vlastnictví žalobkyně zapláceno v období září 2012 až leden 2015 ze společných prostředků SJM účastníků mimo období, kdy nemovitost užívala rodina účastníků 579.555,96 Kč. Tato částka byla okresním soudem správně zahrnuta do vypořádání společného jmění účastníků jako poměrná úhrada toho, co bylo na splátky hypotéky vynaloženo ze společného majetku. Odvolací soud po zopakování dokazování rozvodovým rozsudkem účastníků neakceptuje argumentaci žalobkyně, že by okresní soud neměl podklady ke skutkovému závěru od kdy účastníci v rodinném domě v xxx společně nebydleli. Skutečnost, že probíhala rekonstrukce nemovitosti je z obsahu spisu nesporná, vyplývá z tvrzení účastníků i ze znaleckého posudku a rovněž tak z výpovědi svědkyně P. v průběhu rozvodového řízení. Stejně tak z rozvodového rozsudku jednoznačně vyplývá, že účastníci ukončili společné soužití v září 2012.

14. Pokud jde o výši vypořádacího podílu, ztotožňuje se odvolací soud zcela s postupem a výpočtem tohoto podílu, tak jak jej okresní soud podrobně uvádí v odst. 40 napadeného rozsudku s tím, že okresní soud správně určil výši vypořádacího podílu, který náleží žalovanému částkou 549.029,97 Kč.
15. Závěry rozsudku okresního soudu tak, jak se odráží ve verdiktu napadeného rozsudku tak odvolací soud v celém rozsahu akceptuje, a to včetně lhůty k plnění k zaplacení vypořádacího podílu, která je zcela akceptovatelná a odpovídající poměrům obou účastníků řízení.
16. Ze shora uvedených důvodů krajský soud rozsudek okresního soudu podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně výroku o nákladech řízení, kde okresní soud rovněž nepochybil a správně určil jejich výši a rozsah.
17. Pokud jde o odvolací argumentaci žalobkyně ve vztahu k nákladům řízení, má krajský soud za to, že okresní soud správně aplikoval ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., když dovodil, že žalobkyně byla v řízení neúspěšným účastníkem, přičemž žalovaný byl neúspěšný pouze se svým návrhem na vypořádání podniku žalobkyně (lékařská praxe), který vzal v průběhu řízení zpět a v této části byl tedy neúspěšným účastníkem řízení (§ 146 odst. 2 o. s. ř.). Vzhledem k tomu co žalobkyně učinila předmětem vypořádání SJM byl však tento neúspěch žalovaného neúspěchem pouze nepatrným, na který právě pamatuje okresním soudem aplikované ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. Důvody pro aplikaci

ust. § 150 o. s. ř. ve prospěch žalobkyně okresní soud v projednávané věci neshledává. Jak vyplývá i z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. I. ÚS 1441/11 při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve sporech o vypořádání společného jmění manželů se vychází z principu procesního úspěchu ve věci (§ 142 o. s. ř.). Použití § 150 o. s. ř. představuje výjimku z tohoto pravidla a nikoliv výchozí princip, na kterém by mělo být rozhodování o náhradě nákladů řízení v těchto sporech založeno. V daném případě ani v okolnostech věci ani v poměrech účastníků neshledává krajský soud důvod pro aplikaci ust. § 150 o. s. ř. ve prospěch žalobkyně.

18. O nákladech odvolacího řízení rozhodl krajský soud dle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy žalovaný byl v odvolacím řízení z procesního hlediska zcela úspěšný, neboť odvolání žalobkyně nebylo vyhověno. Žalobkyně má tedy povinnost uhradit žalovanému plnou náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení, které představují náhradu nákladů právního zastoupení dle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 2 úkony právní služby po 17.220 Kč, to je 34.440 Kč. Dále žalovanému náleží 2x režijní paušál á 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 téhož předpisu ve výši 600 Kč a cestovné k jednání odvolacího soudu ve výši 1.075 Kč. K těmto nákladům je zapotřebí připočítat 21% DPH ve výši 7.584,15 Kč, neboť advokát žalovaného osvědčil dle ust. § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř., že je plátcem této daně. Celkem tak účelně vynaložené náklady odvolacího řízení představují částku 43.699,15 Kč.
19. Místo plnění náhrady nákladů odvolacího řízení určil krajský soud v souladu s ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám advokátka žalovaného s tím, že lhůtu k plnění určil třídní v souladu s ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř., když neshledal důvody pro povolení delší lhůty plnění či povolení plnění ve splátkách.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku.

Samostatně dovolání jen proti výroku II. přípustné **není**.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého práva exekucí, popřípadě výkonem rozhodnutí.

Olomouc 23. června 2022

Mgr. Pavel Telec v. r.
předseda senátu